

„Faa Steder i Verden
 Du kjender saa godt,
 Som Gjentofte Kirke
 Og Bernstorff Slot;
 Om Alt, hvad der binder,
 I Tiden end brast,
 De knytte dit Hjerte
 Til Danmark dog fast.“

I Virkeligheden maa den smukke Gave med netop disse to Billeder nødvendigvis være Prindsessens kjær. Thi hvor stor Høihed og Glæde der endog venter hende ved Englands Kongehof, vil hun dog altid med en forunderlig Glæde maatte tænke tilbage paa dette Sommerhjem, hvor hun har leget som Barn og levet som Menneske, og haat Lov dertil, uden at være den overvæltende Storheds, dog altid dyrkede Lykke. Og saasandt hun som en ung Pige maa have et Blik for det Lands Natur, hvis Navn hun har haaret, saa vil det være hende dyrebart, at have for Sie Billedet af den simple Landsbykirke, som hun saa ofte har seet i den skjønne For-toning, som en sjællandsk Astenrøde Kjenner Skov og Mark. Og netop Gjentofte Kirke viser sig i et særegent idyllisk Står, naar man fra den støiende Strandvei er kommen igjennem „Charlotte's Bøgelund“ og seer dens simple, røde Mure hæve sig over de lave, men rige Marker.

Det i Anledning af Basens Anskaffelse og høitidelige Overlevering sammensatte Udvalg af Gjentofte Sogns Beboere bestod af Organist Erslev, Gaardeier Sørensen, Particulier Gøsche, Gaardbestyrer Nielsen og sex unge Piger, nærmest af Bøndestanden. Kloden 12; ankom hele den kongelige Familie; nogle Bør af D. E. Lund, med Musik af Jørgen Malling, bleve afslungne; Sognepræst, Amtsprøbst Voisen holdt en Tale og bad Prindsessens modtagelse den velmeente Gave som et høitideligt Tegn paa Sogneboernes Høiagtelse og Kjærlighed. Atter blev der derefter sunget, hvorpaa Prinds Christian paa sin Datters Vegne takkede og forfikkede om hendes Kjærlighed til Fødelandet, der ikke skulde glemmes, selv i hendes andet Fædreland. Den kongelige Familie underholdt sig derpaa med flere af Omegnens Beboere, og Festen sluttedes med gjentagne Hurraer.

Om Linekastning ved Strandinger.

1.

Der eksisterer allerede en stor Mængde forskellige Maader, hvorpaa et Projectil kan udføres, idet det fører en smækket Line med sig, bestemt til at tilveiebringe en Forbindelse imellem Kysten og et tæved strandet Skib. Den almindeligste, idetmindste hos os, er ved Raketter. De have alle deres Fortjeneste; men det maa ogsaa indrømmes, at ingen af dem er fuldstændig, at den useilbare Linekastnings-Methode hidtil ikke er bleven funden. Alle de anvendte Metoder berøe paa den paraboliske Skydning, og det er denne Omstændighed, som gjør et helbøjet Udfald af Skydningen saa uvolfsomt, at de fleste Regjeringer have sømmet sig ved at anstaafe et tilstrækkeligt Antal af de kostbare Apparater, saalænge deres Nytte endnu var problematisk. Ved Skydning i en saa stærkt buet Bane, som den, der anvendes, vil Linen kunne påskere lige over det strandede Skib, uden at tage Hold i Reisingen, idet den af den altid herskende stærke Væst føres til Siden og gaaer glip af Maalet; den bestriver i Luften en stor Cirkelbue og falder som oftest ned foran eller agtenfor Skibet.

Det er denne Usikkerhed ved de nu anvendte Apparater, som har ledet Fransmanden Grev Adolphe d'Houde tot i Havre paa den Tante, at man bør søge at anvende den directe Skydning, i Stedet for den paraboliske. Ved directe Skydning forsvinder hin Hovedindvending fuldstændig; Projectilet behøver blot at røre en hvilken som helst Deel af Skibet, om det saa kun er Toppen af en Mast, for at Linen kan tage Hold og Forbindelsen imellem Kysten og Skibet være tilveiebragt. Det er ikke engang nødvendigt, at Skibets Reising bliver rammet; thi da Strandingen altid foregaaer i Storm eller stærk Kuling, behøver man kun at rette Skuddet noget op imod Binden, der da selv vil føre Linen ned til Skibet. Hvad der altsaa for de ældre Linekastnings-Apparater var et mislykket Skud, bliver for dette et vellykket.

Den directe Skydning var derfor det simpleste System, som kunde følges; dette var i sig selv indlysende nok, men Vanstueligheden bestod i at gjøre dette System muligt, at ifkæde det en practisk Form, og heri er det, at Grev d'Houde-tots Invention har sin store Fordeel.

Han foreslaaer at anbringe paa det til Projectilet Ud-kastning bestemte Vaaben en snegleformet Kevne eller Ud-skæring, der strækker sig fra Mundingen til henimod Midten af Skydevaabenet. Dette — der kan være enten et Gevær eller en Kanon — lades paa følgende Maade: først kommer der en vis Mængde Krudt ind til Løbets Bund, derefter en tyk Forladning af Filt, saa en Cylindret af Træ, der glider let igjennem Løbet, og endelig et cylindroconisk Projectil af Kobber, forsynet med en Vinge eller Knop og en Væle, paa hvilken Linen er gjort fast. Kevnen i Kanonens Side naaer ind til det Sted, hvor Træcylindret ender og Projectilet

begynder. Krudtexplosionen foregaaer derfor i den Deel af Løbet, der er lukket, ligesom ethvert andet Kanonløb, og Projectilet, hvis Vinge hviler i den snegleformede Kevne, meddeles en dreiebende Bevægelse, der tjener til at gjøre Skuddet over-ordentlig sikkert. Vingen er strueformet, for at kunne glide langsad Kevnen. Vælen paa Projectilet, i hvilken Linen er fastgjort, er bevægelig, og Linen hænger ud igjennem den omtalte Kevne. Snoren er fattet i Lampen; dens Hørlighed og Længde indrettes efter Maalets Afstand og Hørligheden af det Toug, som ved den skal trækkes ud til Skibet. Den maa være opstøbt paa en spids Conus af Træ for at løbe villigt ned.

Denne Fremstilling vil være tilstrækkelig for at overtøbe Læseren om, at Apparatet er godt og maa opnaa sin Hensigt. Dog har Opfinderen villet vise, at den practiske Ud-førelse i enhver Henseende stemmer med Theorien, og han har derfor anstillet en Række Forsøg, der kronedes med det fuldstændigste Held.

Det Vaaben, han anvendte, var et almindeligt Gevær, hvis Løb var gjennemskåret paa den beskrevne Maade og som var monteret paa en Tresod. Projectilet's Middellængde var omtrent 700 Fod. I en Afstand af 540 Fod fra den yderste Ende af Boulevard Imperial i Havre, hvor Apparatet var opstillet, ude i Havet, anbragtes ved Lavvande to Støtter, om-trent 15 Fod høie og i en indbyrdes Afstand af 30 Fod; imellem disse udbændtes en Snor. Alle Stundene faldt imellem de to Støtter og Linen lagde sig paa den udbændte Snor. Afviklingen fra den coniske Træklods, der ellers viser sig saa vanskelig, foregik med den største Regelmæssighed. Alle Tilskuerne vare henrykte over det gode Resultat og lyk-ønskede Opfinderen, der yttrede sin Glæde over, at „Krudtet, der udøver saa megen Delæggelse, ogsaa engang kan komme til at vise sig nyttigt for Menneskenes Liv.“

II.

Naar et Skib strander paa Jyllands Vestkyst, pleier det at være en Begivenhed, ikke blot for Beboerne blandt Klit-terne, men ogsaa i de omkringliggende Landsbyer og den nærmeste Kjøbstad; Damerne faae Stads, Silketoi og Knip-linger, eller Børnene faae saamange Appelsiner og store Fi-gener, at de gaae iseng med daarlige Møder, eller Kjøbman-den faaer sit Værelse fyldt, Bonden sit Huus istandsat, osv., Altting for en ringe Udgift. „Gub!“ sagde en Dame forleden Dag i et Selskab, „hvor jeg ofte tænker paa de glade Dage i min Ungdom over paa Vestkysten, naar der kom Strandinger og vi fik alle de deilige Ting!“ Saaledes tænkte nu hun, og saaledes tænke desværre saa Mange; Strandingen er dem en Fæst, et Middel til at tilfredsstille deres egoistiske Tilbøieligheder. Men Strandingerne udmærke sig mere ved deres Alvor, end ved deres Kilde til Nydelse, og ombord paa det Skib, som under Storm, Regn og Tøiing driver ned imod den farlige Kyst, der ikke kan undgaaes, berfær tilvøise ikke nogen Fæst. Naar Strandingen er tilende og hele Be-sætningen frelst efter en hjæl Daad, en haard Dyst over Brændingerne, da kunne de flinke Folk vel have Lov til at slaae en lille Lyshed af oppe i Kroen, og Slægt og Venner muntre sig ved de prægtige Varer, som flyde iland fra Braget eller hjerpes paa Søen, thi da er det kun Assurancen, som maa betale Skibet, og dertil er den jo skabt; men mangler der en eneste Mand, flytter der Lig op imellem Bragstump-erne, da er Situationen for alvorlig til, at noget sølende Menneske kan glæde sig ved den.

Alle Redningsapparater, som ere anbragte langsad de farlige Kyster, findes kun der for at redde Menneskeliv; Gødsel maa vente, til Veiret bliver godt, eller ogsaa maa det hjælpe sig selv. Menneskene, den kostbareste Deel af Væbning-ten, gjælder det om at bringe paa det Torre, før Stormen bortflytter Braget, eller før de omkomme af Anstrengelse og For-tvøvelse. De til Redningen specielt indrettede Apparater ere enten en synkret Vaad, „Redningsbaaden“, der kan gaae ud over den høie Brænding og Sø, eller „Redningsstolen“. Den sidste anvendes, naar det strandede Skib staaer tæt ved Land og Omstændighederne ere saaledes, at man enten ikke drifter sig til at gaae ud med Vaaden, eller denne, som skal høres over Land, ikke hurtigt nok kan bringes til Strandings-stedet. Der kastes da ved Hjælp af en Rakat eller et Projectil (som ovenfor forklaret) fra Kysten en smækket Line ud til Skibet; er den ankommen der, tage Folkene ombord fat i den og hale den til sig; i Land har man imidlertid bundet Enden af et tykt Toug fast til Linen, og dette Toug hale nu Folkene paa Skibet ud til sig og gjøre det fast høit oppe i Reisingen; med Touget følger en Blok, i hvilken Bugten af en smækket Line hviler, hvis Lampe forblive iland, og denne Blok sæt-tes paa Reisingen paa samme Sted, hvor Touget er sat fast. Nu haales det tykke Toug meget stivt af Folkene iland, efterat det er lagt over en Bæk, ligesom de, der anvendes af Linebandjere, og vare Matroserne af denne Klasse Mennesker (og Veiret lidt bedre), kunde de gjerne bandse iland paa Touget. Da dette nu ikke lader sig gjøre, hænges under Touget en Redningsstol paa en Kulle, og ved Hjælp af den sidst omtalte smækket Line haales denne Stol frem og tilbage, som om den gled paa en Jernbane. En efter En bringes de ombord værende Søfolk iland.

Linekastnings-Apparaterne, Raketterne, Morteren eller hvad man nu bruger, ere ikke ganske billige og kunne ikke findes overalt, paa ethvert exponeret Sted; derimod ere Tou-get og Stolen mindre væsentlige Gjenstande. Var det da ikke muligt, deels at staafe billigere Apparater, deels at an-bringe dem paa alle Steder, saa at Søfolkene ikke, naar Faren nærmer sig, skulde pines af Frygt for at strande paa et Sted, hvor der ikke findes Midler til at hjerne dem? So, vi kunne foreslaae noget Saadant, eller rettere sagt, det er for længe siden foreslaaet af en fransk Indrueringscapitain, Mr. Broquet; men vi maae desværre strax tilslaae, at det lider af en væsentlig Mangel: Søfolkene skulle nemlig selv føre det med sig ombord i deres Skib. Det er ikke kostbart, tvært-imod, Tømmermanden ombord kan lave det Hele for en Bagatel; det fylder heller ikke op, staaer Ingen i veien; men det skal som sagt være ombord, det vil sige, at der skal tæn-kes paa det, før Faren indtræder, og det er netop det, man ikke saa let formaaer Søfolkene til; dersom de tænkte ligeaa meget paa sig selv, som Andre tænke paa dem, kunde mange Ulykker forebygges.

Hvad det under en Strandning tjær gjælder om, for at frelse Besætningen, er at tilveiebringe en Communication imellem Skibet og Kysten; et Seilgarn vil være tilstrækkeligt, hermed kan en Line trækkes over, og denne kan igjen slæbe et Toug efter sig. Broquet er gaaet ud fra den Betragtning, at, naar et Skib strander paa Kysten, blæser Vinden imod Land med en Storm, thi ellers er Faren neppe overhæn-gende. Det kan da være meget vanskeligt, at kaste en Line fra Kysten ud imod Stormen saaledes, at den falder ned netop paa Skibet; derimod maa det være forholdsvis let, at føre en Line iland fra Skibet, med Vinden, ind til et vil-kaarligt Sted paa Kysten. Man laver en stor Drage, efter alle Konstens Regler, og giver den en Klump Bly i Halsen; denne Drage kan jo være af Løi og til at folde sammen, saa at den ikke tager Plads op ombord. Naar den skal sendes iland, sættes Snoren i den, og i nogen Afstand fra Dragen anbrin-ges paa Snoren en lille Blok, eller en Stump Træ med et Hul i; igjennem dette Hul vises en anden smækket Line eller et Seilgarn med en Blyklump i Enden, og paa flere Steder af Snoren, omtrent en tredive Fæmte fra hinanden, anbrin-ges lignende smaa Blokke, gjennem hvilke den nederste Snor ligeledes vises. Naar Skibet staaer fast i Grundten, sendes Dragen iland, helst fra Mærset eller et andet høit Sted, og ved at sikke efter paa den nederste Snor føres Blyklumpen ned til de Folk, der forudsættes at have samlet sig paa Ky-sten. Disse hale Snoren, i hvilken Vognlinen er gjort fast, til sig, faae fat i Vognlinen, der igjen er gjort fast til Lam-pen af et Bary eller Kabetoug, og dette kan nu udbændes, som ovenfor vist. Redningsstolen er gjort af to Endestykker med Muller, mellem hvilke der ophænges et Par Hængesier, og en Stok holder Endestykkerne fra hinanden.

Saaledes er dette simple Apparat, der kan frelse en heel Skibsbesætning under en farlig Strandning, og det vilde glæde os, om vore Søfolk toge Notice deraf — men, som sagt, Haabet er kun ringe; vi kjende for godt deres Ube-tænkthed og deres Ligegyldighed for den Fare, de ikke see under Line, til at vi i den Henseende skulde vente os noget stort Resultat af at have bragt Broquets Drage i Grundring.

Cornelio Ruffos Huus i Pompeji.

Den Reisende, der besøger Neapel, vil, naar han har frydet sig ved de herlige Udsigter, som den amphitheatral sk beliggende By frembyder i saa rigeligt Maal, og naar han er bleven træet af den megen Larm og Støi, der findes i Ga-berne — thi intetsteds ere Folk mere aarvaagne end der, man kan næsten sige, at de aldrig sove — tænke paa at drage ud paa Landet, for at nyde den hyggelige Naturs mangfoldige Skjøn-heder, enten i Sorrent, Amalfi, eller paa Capri. Valger han derimod hellere at fordybe sig i Fortiden, hvortil hele Italien giver saa rig Leilighed, da leder hans Tanke ham til Pompeji eller Herculanium.

Tæt ved den Deel af Byen Neapel, hvor Kirken del Carmine ligger paa et Torv af samme Navn, og hvor den sidste af Høienstaufferne, Contradin af Schwaben, hvis Billed-støtte af Thorvaldsen staaer i Kirken, lod sit Liv, findes en Verbanestation; af Damphesten føres man hurtigt forbi de smukke Smaabyer, som ligge langs Kysten, og hvis Huse saa at sige gribe ind i hverandre; paa den ene Side har man det deilige, blaae Hav, og paa den anden Venus, om hvilket Verbanen beskriver en Bue. Men Egnen forandrer Udseende, efterhaanden som man nærmer sig hin Oldtidens Stad, Pom-peji, der i Secler var begravet og igjen kom for Dagens Lys, ligesom for at vise os Oldtidens Boliger og deres Udpynt-ning. En Fører bemægtiger sig strax ved Ankomsten den Rei-sende; thi uden Følgestab maa Ingen betræde Pompeji, med-mindre man har særlig Tilladelse dertil. — Disse Liniers Forfatter blev, efterat have besøgt Diomedes' Villa, ført gjen-nem Graugaden, hvor Marmormonumenterne med deres Ind-strifter fortælle om hemsuldbrede Slægter, hvis Afstrekter